

EDINOST

Glasilo Slovenskega političnega društva za Primorsko

•V edicosti je moč.

EDINOST izhaja 2krat na teden vsako sredo in soboto o poludne. Cena za vse leto je 6 gld., za polu leta 3 gld., za četrto leta 1 gld. 50 kr. — Posamezne številke se dobivajo pri opravnosti in v trafikah v Trstu po 5 kr., v Gorici in v Ajdovščini po 6 kr. — Naročnine, reklamacije in inserate prejema Opravnost, via Torrente, Nova tiskarna.

Vsi dopisi so pošiljajo Uredništvu via Torrente. Nuova Tipografia; vsak mora biti frankiran. Rokopisi oziroma posebne vrednosti se ne vračajo. Inserati (razne vrste naznani in poslanice) se zaračunijo po pogodbi — prav cenom; pri kratkih oglaših z drobnimi črkami se plačuje za vsako besedo 2 kr.

O občinah v tržaški okolici.

V seji mestnega zbora dne 6. t. m. se je govorilo o razdeljenju občinskih zemljišč zunanjih občin in glasoviti Venezian je predlagal, da se ima odpraviti beseda: občina svete Marije Magdalene (tako namreč so dotična zemljišča vpisana v javnih knjigah), in odslej rabiti ime stran (contrada) sv. Marije Magdalene. Akoprem je ta v pravnem pomenu neveljavna spremembila sprejeta z velikim veseljem in je Venezian mislil, da je s tem našel nov svet, akoprem ta novi krst prebivalcev sv. Marije Magdalene ne spremeni še iz kristijanov v obrezane, pri vsem tem je stvar vredna ozbiljnega preudarka, ker kaže, kako v Trstu najzadnji pritepenec iz Italije čuti v sebi poklic, da tepta najstarše zgodovinske pravice Trsta in okolice, akoprem ona rudeča svojat, katera gospodari v mestnej hiši, vsak dan ljudstvo slepi z nekimi zgodovinskimi pravicami.

V istini se ta svojat uže leta in leta trudi, da bi dokazala, da okolica ni imela nikoli svojih občin in ponesreči se je ta nauk vtihotaplil tudi v mestni štatut, zarad česar more denes mestni zbor okoličanom delati sitnosti z uvajanjem pašnine, vrh tega pa jih še za norca imeti, češ, da je to njim dobro. Tako vsaj se je zlubilo trditi gospodu R. Luzzatu, kateri se kaže okoličanom na videz celo prijatelja, kar pa nikoli ni bil. Gospodje prijatelji zgodovinskih pravic Trsta naj bi malo pregledovali razna pisma v mestnem arhivu in najdejo lehko, da je imela okolica svoje lastne občine ne le po imenu, temuč tudi po dejanju. Naj nam bode dovoljeno, da objavimo nekoliko neovržljivih dokazov za to trditev.

V letu 1545 je za malo časa

prenehala nesrečna, sramotna in tiranska vojna, katero so tržaški meščani toliko let vodili proti Prosečanom, Kontoveljem in Križanom z namenom, da zabranijo prebivalcem onih vasi sajenje trt in grajenje vinogradov. V dotičnej pogodbi, katera je bila spisana v mestnej hiši 26. marca omenjenega leta, zove mestna gosposka sama one tri vasi občine. Ko se je sramotna križarska vojna malodrušnih meščanov zoper božjo trto zopet uvela, pritožili so se prebivalci omenjenih vasi večkrat na viša mesta in na cesarja samega, in dotični cesarski reskripti, ki so bili okoličanom ugodni, vedno so govorili o občinah Prosek, Kontovelj in sv. Križ, nahaja so celo neko cesarsko pismo, po cesarju lastnoročno podpisano in previdjeno z velikim državnim pečatom, v katerem cesar izreka, da smejo omenjene tri občine mirno obdelovati svoje vinograde in da jih meščani tržaški pod ostro kaznijo nesmejo motiti pri tem delu.

Nahaja se v mestnem arhivu pogodba, katero je spisal imenitni mestni bilježnik Kazimir Donadoni, v katerej toliko gospodje mestni sodniki, kakor tudi občine okoličanskih vasi in za-nje dotični župani obečajo, da ne bodo skrunili mejsobojnih pravic i t. d. Nahaja se nadalje neka pritožba občin, občine Bazovica, Trebče, Gropada od 11. aprila 1713, katera pritožba je bila tudi tem občinam ugodno rešena. V letu 1761 je vas sv. Križ na lapidarno spomenški način zatrdirila svoj značaj kakor samo-svoja občina na stebru, katerega nadkriljuje križ in stoji na glavnjej cesti pred vasjo, čitati je z velikimi globoko v kamen vsekanimi črkami: Comunitas s. Crucis. Ta zgodovinski spominek jasno priča, da je bila vas sv. Križ občina v pravem pomenu

besede, ta spominek stoji uže 124 let, in ako bi ga tudi kak dinamitovski jurist z dinamitem razpršil, vedno ostane zgodovinski in se bode o njem čitalo v spisih prijateljev občine.

Proti koncu prošlega veka se je dekretirala šola za Bazovico in sicer v kaplaniji. A ker je bilo tam k malu premalo prostora, morali so šolo preložiti, mestni magistrat je v ta namen vzel v najem od Bazoviške občine občinsko hišo. To je vendar najsijajnejši dokaz, da je Bazovica bila od nekdaj občina, ki je imela svoje premoženje, katero je tudi sama oskrbovala. — Kadar je leta 1814 grof Saurau, ki je reorganizaval Primorske dežele, poleg Nabrežine prestolil na tržaška tla, pozdravila ga je tam na meji deputacija tržaškega mesta, ali zgodovina govorí, da je bil omenjeni namestnik poleg sv. Križa pozdravljen po kaplanu omenjene vasi, ki je bil na čelu zbrane občine (alla testa di quel comune). Po novej organizaciji v letu 1818 je postala vsaka okoliška vas in stran podobčina z lastno zemljisko knjigo. Vsaka podžupanija je imela svojega župana in dva odbornika (delegata), katere je volila podobčina sama.

Vse to dovolj dokazuje, da so okoličani tržaški v starih in v novejših časih imeli svoje posebne kmetske občine, katere so popolnoma avtonomno vladali, posebno kar se tiče občinskega premoženja.

Gledé županov in delegatov je treba še omeniti, da so ti bili možje, ki so strogo pazili na koristi dotičnih občin in se nikoli niso udajali mestnej gospodi, akoprem je bila tistikrat veliko pravičnejša, nego je danes, in dostaviti je še to važno naredbo, katera je veljala še do novejših časov, da ni mogel postati magistratni asesor

nobeden, kateri ni znal tudi slovenskega jezika, tako sicer, da bi mogli okoličani po vsej pravici reči, da so bili časi absolutizma za okoličane zlati časi, časi pravice, mej tem ko se jim v sedanjih časih nazovi-svobode godé največe, v nebo vpijoče krivice ter se že njimi ravna prav po tiransko, kakor da bi bili ljudje II. vrste, kajti ne le, da jim je liberalni mestni zbor vzel svoje župane, polastil se je tudi mnogih njih posestev in jih tako ponizjal, da jih pri magistratu sodijo sami taki ljudje, kateri ne znajo niti besedice jezika okoličanov, ter se proti njim vedejo, kakor bi bili njih gospodarji, oni pa pravi sužnji. Denes mestni odborniki in morda vsi njih služe na magistratu, razen par izjem, noč in dan ne tuhtajo družega, nego da zbrisejo vsak sled pravic občine, oni se v ta namen poslužujejo najgrših sredstev. Vsak član in bode kmalo v Trstu imel več pravice, nego njega najstariši prebivalci okoličani.

Vsak čufut si danes šteje v največo zaslugo in čast, ako naše okoličane žali na pravicah in časti. — Potem pa še snujejo društvo Concordia, — in svet slepé, da hočejo okolici dobro. — Lepa hvala za tako ljubezen, za tako konkordijo! Prijetljivo more vladati le tam, kjer drug družega pravice spoštuje, nikoli pa ne tam, kjer na enej strani zahtevajo slepo pokorjenje, za dar potem pa še brce dajó, kakoršno so dali okoličanom s tem, da so jim vzeli pravico voliti si svoje župane, a podelili ono, da smejo voliti črednike.

= To je lep dokaz konkordije, jeli!? Bodite pravični, pa bode k malu mir; ali dokler bodo Mojzesi in poturice gospodarili v mestnej hiši, ne bode in ne more biti miru. pride morda še čas, da bode Trst v boljših rokah, ker vsak vrč gre toliko časa

kakor Viktorica. Hitro so tekli Mikševi v les, vse pretaknoli v njem, ali o takej osobi ni bilo nikakega sledu.

Bil sem takrat prvo leto lovski po-močnik tukaj pri svojem predniku, pokojnem tatu. Tudi mi smo slišali o tem, in starec mi je rekel, ko sem šel drugi dan v les, naj pazim, ali ne bi videl take in take osobe. In zares še tisti dan sem viden sedajo žensko z razpletjenimi vlasmi na pogorji, prav nad Mikševim poljem pod dvema jelama, ki si zapletati veje. Poznal sem poprej Viktorico, ali v tem zanemarjenem, divjem stanu je nisem mogel vspoznati. In vendar je bila ona! Njena oblika je bila gosposka, in morala je biti lepa nekdaj, zdaj pa je bila vsa raztrgana. Vspoznal sem, da je mati! — Šel sem tihu in hitel domov k svojemu starcu. On pa je šel v Žernov to povedati. Roditelja sta britko jokala in rajša bi bila slišala, da je Bož k sebi vzel. Pa kaj je bilo početi! Dogovorili smo se, da bodoemo pazili, kam bodi, kde spi, da bi jo ukrotili. Necega dne proti večeru je prišla v Žernov do domačega vrta. Sela je pod drevo, objela kolena z obema rokama, oprla se z brado nanji, in tako je sedela gledajo vedno na isto mesto. Mati je hotela k njej pristopiti, ali ona je naglo kvišku pianola, prekoščila plot in v les pobegnula. Moj starec je rekel, da bi jaj položili jedf in kaj oblike kraj lesa k jelama, morebiti kaj vzame, in Mikševi so precej prinesli, kar se jim je po-

mu rekli, da je prišel črni vojak k družemu oddelku in da je hotel od vojaščine slovo vzeti. Kam je prišel, tega mu ni mogel povedati lovec, ki je popreje prebival v Mikševi hiši, s katerim je oče govoril. To pa je trdil, da Viktorice nič ne videl. Svetovali so mnogi, naj gre na ured, to bode najbolje, ali kmet ni hotel na uredu niti opravka imeti.

«Z uredom nečem nič začenjati», reče, «nečem, da bi mi jo domov prgnali kakor vlačugo in s prstom za njo kazali. Te sramote jev ne storim. Naj uže bode, kdere kmeti, povsodi ja v božjih rokah, brez božje volje jev ne izpade las iz glave. Ako se vrne, naj se vrne, ako ne, bodi Bogu izročena. Razvpliti je nečem po svetu.»

Pri tem je ostal. Lovca je poprosil, naj poroči Viktorici, ako jo vidi, ali od nje kaj sliši, da je oče iskal, in ako hoče domov, naj jej priskrbi za dobro besedo in plačilo človeka, ki jo domov popelje. Lovec je rekel, da vse storil, ker je imel pri njem dobre čase, in kmet se je vrnil domov, utolažen v svojem srcu, da je storil, kar je bilo mogoče.

Vsi so jokali za Viktorico, dajali za maše in molitve, ali ko je minolo pol leta, tri četrti leta, in še ni bilo od nje ne sluga ne duha, vspominjali so se je, kakor mrtve. Minolo je tudi leto! —

Necega dne so prinesli ovčarji novice

«Nikar je ne dolžimo, ona ni kriva; da bi se mi bila le popreje razodela, ko je bilo še mogoče pomagati. Ali zdaj je prepozno, on jo je očaral, in dokler bo hotel, mora za njim hoditi. In ako bi vi za njo šli in jo na dom priveli, zopet mora za njim,» tako je govorila kovačica.

«Jaz vendar pojdem za njo, naj bo uže, kakor budi. Morebiti si dà dopovedati, bila je vedno tako dobra deklica,» menil je oče.

«Jaz pojdem z vami, oče!» oglašil se je Tone, ki je vse poslušal, kakor bi se mu bilo sanjalo.

«Ti ostaneš domá,» velel je krepko kmet. «Ko je človek jezen, ne primisli, kaj dela, lehko prideš v lukojo ali v belo suknjo. Kaj bi to koristilo; dosti si skusil z nami v poslednjem času, ne delaj si večih bolečin. Ona ti žena ne more več biti, izbiš si jo iz glave. Ako hoče čakati, k letu ti dam Marijo, ona je kakor dobra ura. Rad bi te imel za sina, ali silil te ne bodeš; delaj, kakor ti razum veleva. Vsi so plakali, oče pa jih je tolažil:

«Ne plakajte, vse je zastonjo: ako je ne dovedem domov, moramo jo priporočiti Bogu.»

Oče je vzel nekoliko ranjšev za potopnico, odkažal domačim opravila in šel na pot. Po poti je povpraševal povsodi, ali niste videli take inake osobe, popisoval je hčer od nog do glave, ali nihče take ni videl. V Jožefovem gradiču so mu povedali, da so šli lovci v Gradec, v Gradci pa so

PODLISTEK.

Viktorica.

(Odlomek iz »Babice...«)

(Dalje.)

Zjutraj, ko se je Marija probudila, bila je Viktoričina postelj uže prazna. Mislila je Marija, da je morebiti šla v izbo k nadvenemu svojemu delu, ali ni je bilo v izbi, pa tudi na dvoru ne. «Kam je neki šla?» povpraševal so drugi družega preiskavši vsa kota. Hlapca so poslali k ženini. Ker je pa nikoder ni bilo, in ko je prišel iz sosedne vasi ženin in tudi o njej ni vedel, prišla je še le kovačica z besedo na dan, rekoč: «Jaz mislim, da je utekl za vojakom!»

«To ni res!» kričal je ženin.

«Vi se motite!» menila sta roditelji; «vsi ga ni mogla trpeti; kako bi bilo to mogoče!»

«No, to je tako in nič drugače,» trdila je kovačica in pravila nekaj o tem, kar je bila povedala sama. Tudi Marija je začela praviti, kar je sestri sinod razevala in naposljet, ko se je vse odkrio, jasno je bilo vsem, da je šla Viktorico za vojakom, ker se ni mogla iznebiti tajne vragove moći, ki jo je prevzela.

k vodnjaku, dokler se ne ubije in zlo gospodarstvo v Trstu uže kmalo pride do vrhunca.

Politični pregled.

Notranje dežele.

V seji poslanske zbornice 19. t. m. se je podalo več vladinih predlog, mej drugimi začasno ustavljenje porot v kotarskem okrožju, kredit za česke razrede na državnej obrtniškej šoli v Bernu in več drugih. Potem je trgovinski minister odgovoril na Proskovičevu interpelacijo ter rekel, da se skladišča v Bregencu uže stavijo in širijo, in na Wickhoffovo interpelacijo, da so se na diplomatičnej poti storili koraki glede varstva izdelavanja avstrijskih kôs, ker se na Nemškem pri izdelavanju ponajajo avstrijske marke. Sprejeli so se potem v drugem in tretjem čitanji zakonski načrti glede promemb državnega poroštva česke zahodne železnice in določbe glede nje vdržavljenja, glede ribarstva v zaprilih vodah. Grof Coronini je predlagal, naj se ustanovi posebno sodišče za poveritev volitev, v to sodišče naj se volijo udje iz državnega upravnega in najvišjega sodišča. — Danes je zopet seja.

Na Dunaji se je 19. t. m. pridela škofvska konferenca, v katerej je posvetovanje o kongru in o ustanovitvi katoliškega vsečilišča v Solnogradu. Zastopanih je 32 škofi. Načelnik konferenci je najstariši kardinal knez Schwarzenberg. Pogovori so tajni.

V Peitensko trgovinsko zbornico je bilo izvoljenih 25 Čehov in 11 Nemcov.

Vnanje dežele.

Papež je podaril vsled sedme obletnice papeževanja deset tisoč frankov ubogim.

Italijanska vlada je od severno-ameriške družbe La Veloce kupila največji parnik, da naju vkrca četrto ekspedicijo v Afriko. Na krovu bo 300 koničnih šatorov in več mitreles. — Trije največji italijanski časniki so uže poslali svoje poročalce na Tripolitansko, ker upajo, da pride tudi tam žetev za Italijo.

Nemški državni zbor je povišal carino na žito; to povišanje občutljivo zadene ogersko deželo.

V Parizu je policija prišla na sled zaroti socialistov. Zaprla je socialist Albrechta iz Nemčije in znanega Morphy-a. Pri prvem je našla mnogo pisem od Reindorffa, ki je bil pred nekoliko dnevi obešen; on je neki vodja nemških socialistov; pri drugem pa več pisem russkih nihilistov; zapro še okoli trideset tujih socialistov.

Na Grškem je ministerstvo odstopilo, ker mu je državni zbor izrekel nezaupenico.

V spodnej zbornici angleškega državnega zabora je 19. tega meseca naznani Northcote, da vladina politika v Egiptu

treba zdelo. Jaz sam sem to tja položil. Drugi dan sem šel gledat — manjkalo je kruha izmej jedi, in izmej oblike suknje, modreca in košulje. Vse drugo je bilo še tretji dan tam. Pobral sem to, da ne bi odnesel kdo, ki ni bil povabilen. Dolgo nismo mogli zapaziti, kde prenočuje, dokler nisem jaz izvedel, da spi v jami pod tremi jelami — morebiti so tam kdaj kamene lomili. Vhod je z grmovjem tako zarasten, da bi ga neizvedenec nikakor ne našel in še ga je z vejami zadelata. Enkrat sem v jamo zlezel. Eden ali dva človeka imata tam prostor, in Viktorica nema tam niti cesar, le malo suhe strelje in mahu. To je njen postelja. — Znanci njeni rodbina, in posebno njen oče in Marija, ki je bila uže Tonetova nevesta, pazili so na njo zdaj t. z. zlaj tam, radi bi bili z njo govorili in jo v hišo priveli, ali ona se je povodi ljudem umikala in po dnevi jo je le malokdo videl. Ko je prišla necega dne zopet k očetovej hiši in tu sela, tino je k njej stopila Marija in prosila je z ljubezljivim glasom: »Pojdi, Viktorica, pojdi z menoj v izbo spat; uže davno nisi z menoj spala; toži se za teboj meni in vsem. Pojdi z menoj!« Viktorica se je ozrla najo, pustila, da jo je prijela za roko, da jo je pustila do veže; pa kar naglo se je iztrgala in zbežala. Koliko dni je potem niso več videli pri hiši!

(Dalje prih.)

in Sudanu prizadeva mnogo žrtev glede ljudi in troškov, vendar pa ni uspešna. Vsled tega je neobhodna potreba, da vlada storji krepke korake in ustanovi trajno upravo v Egiptu in v tistih delih Sudana, ki so potrebni za njegovo varnost. — Angleški vojaki so se 14. t. m. umaknoli iz Gubata v Abukle-o in morda se umaknó še dalje do Gakdula. Poroča se, da se je Mahdi z 50.000 vojaki in mnogo kanoni vzdignil proti Metammehu.

In Sudana. Kar se je doslej zvedelo o padu Kartuma, izvira iz poročil ogleduhov in Arabcev, ki so od tretjih oseb o tem slišali. Te dni pa je prišel v angleški tabor kartumski meščan iz rodu Abu-Dari, ki je Angležem udan. Ta mož je videl z svojimi očmi, kar se je tam godilo. On pripoveduje: Kartum je padel brez posebnega boja. Mahdijevi vojaki so plonili skoz vrata, katera jim je odprl Farag paša in so se hoteli polastiti vladine palače. Gordon i njegovi so se jim nasproti postavili, unel se je kratek boj, v katerem je padel Gordon z vsemi, ki so mu ostali zvesti. Mahdijevi vojaki so se potem polastili arsenala ter umorili vse delavce, uradnike in tehnikarje, večidel Grke, prizanesli pa so ženam in otrokom, kakor tudi domačim ljudem. Kdor se je Mahdiju podvrgel in kričal: »Ahmed Mohamed bodi naš gospod!« temu se nižalega ni zgodilo, vendar pa so morali prebivalci vse one reči, ki so imeli kako vrednost, prineseti v Mahdijev tabor; tam so pridržali vse one stvari, ki so imeli posebno vrednost, druge pa so le cenili in vlastnikom zopet izročili. Grški konzul i nek zdravnik sta edina Evropca, ki sta ostala živa, vse druge so upornike pomorili. Avstrijski konzul je bil tudi umorjen, to pripoveduje tako ljudje, ki so bili priča. Gordonovi vojaki zamureti so večidel iz mesta pobegnoli in prestopili k Mahdiju. Tri dni po padu mesta je Mahdi sam v slovesnem sprevodu prišel v mesto ter stal več ur v njem i na trgu pred vladino palačo sodil. Mej drugimi osobami je Mahdi k smrti obsodil tudi Farag pašo, izdajico, ki mu je kartumska vrata odprli, in bil je ta uže na večer pred mestnimi vrati obešen. (To je pravična sodba, in take osode je vreden vsak izdajico, bodi si države, ali naroda. Tu je bil Mahdi pravičen; njega, ki mu je izdal prvo, najvažnejše mesto v Sudanu, plačal je z vešali! Prav je storil! Čujte vi, slovenski narodni izdajice, posebno vi cikorjaši, kako celo divjaki zaničujejo in kaznujejo take izdajalce, kateri delajo v njihovo korist. To bi moralno tudi v omikanah držav takobiti, i potem ne bi peklenski gadi zabali strupenega zoba narodom i državam v srce). Mahdi je ostal do večera v Kartumu in ukazal, naj se v molitvi iz miretov kliče: »Ni drugega boga, nego Allah. in Mohamed Ahmed je njegov prorok!« V taborji je sklical Mahdi vse šeijke v veliko vojno posvetovanje, in sklenol se je nov vojaški nabor, ker so najboljši Mahdijevi vojniki pri Metammehu padli.

S francosko-kitajskega bojišča poroča Courbet, da je francoska admiralska ladija »Bayard« s torpedi pogrenzola dve kitajski ladiji, ki ste imeli 33 kanonov in 750 mož. — Francosko naselbino v Shangaji so Rusi vzeli v svoje varstvo; na naselbini se vije ruski prapor.

DOPISI.

Pri sv. Ivanu. 16. februarja. — V Šentivanskem zvoniku je odiblo 2 poludne v nedeljo, ko se je napotilo pevsko društvo »Zora«, spremljeno od mnogo ljudstva, proti Bazovici. Vreme je bilo prav spomladansko, kakor mlado življenje naše »Zore«. Ko dospemo iz sv. Ivana na cesarsko cesto, začel je naš g. učitelj razdeljevati mej pevce list »Edinost«, in v tem hipu je bila neka popotna čitalnica, in drug druzega smo popraševali, kaj je novega, odgovori so bili: Iz Trsta nici ko nesreča, zmikanje in samomori. Žalostno, da se toliko inteligentnih možkov v Trstu in okolici premalo briga za naš domači list. Naše prosto ljudstvo najraje čita o domačih stvareh, in to je naravno, toraj učitelji, dubovniki in druži narodnjaki, podučuje narod tudi nimo vašega posla, saj gradiva vam ne zmanjka i prav zdaj, ko imamo toliko nasprotnikov.

Ko je naš pevsko društvo dospelo v Bazovico, napotili smo se v gostilnico g. Urbančiča, kateri nas je najvljudnejše sprejel in nam lepo postregel z rumenim vinčem, kakoršnega zastonj v tržiških krčmah iščeš. Ko nam je sladka kapljica nekoliko sicer ogrela, zaorila je slovenska pjesma iz naših prs., da se je daleč okoli razlegalo v zadovoljenje ondotnih pretivalcev. In čudili smo se, ko smo premisljevali, kako se mora Cikorja držnoti agitirati v tako čisto slovenski vasi.

To nam je bila vesela pustna nedelja mej našimi brati daleč od mestnega napuha, ona se nam ne izbriše iz spomina; Bog da, da se še večkrat snidemo.

Pred dvema tednoma, ko je glasoviti Lovre nabiral ude za Cikorja, naletel je na necega Svetovanca pri Kiozi in mu rekel: »Pej ti, Ninin, se ne boš zapisov v našo šocietato. Ninin: »V kakšno šocietato, vi ste šarlatahi, vi čepavate ledi, ma mene ne boste čupli, jest sem Slovenc in Slovenc čem ostat.« Na to Lovrenčič: »Češ, gremo pet ano bibito.« Ninin: »Niman potrebe, jest sem fruščkov, muj gospodar je Slovence, meni jih da 6 na teden, je za bibito in za lonc in če me vidi pri tebi, nevarno je, da me zapodi z delom.« Lovrenčič: »Če ti da tvoj gospodar 6. jest ti bom storiv primit 8, samo da se zapis.« Ninin: »Jest ne znan laško, jest sim od »Zores«, ki je v soboto pri Rošeti tako lepo prepevala, da so jo vši povalili, če ste vi cakanjaki kopaci kaj tacega napraviti.« Lovrenčič: »Boš vidu, na pustino nedeljo ke bomo mi napravili v tejetri ples in koro jen bando in bo pršlo gor vinajen bire in bibite a ufa.« Ninin: »Čen vverat, da boš plesav, ma z mižerjo!« Ninin se poslovil in okoli stoječi vsklikno: »Bravo, Ninin.« Ivančan.

Na Vrdeli. 18. februarja. — V poprejšnjih letih se je pri nas na pepelnico sredo vršilo šaljivo pokopavanje pusta, ali letos se ta neumnost ni mogla izvršiti, ker je vse populudne deževalo. Le v nekej krčmi na Rotondi so neki predzniki Talijanaši napravili s pustom neko demonstracijo, kajti ko so pusta uže ponoči čestili, zazgali so umetelne ognje v talijanskih barvah. Ali ni to naravnost predznino in nevarno, ali ne bi bil ti gospodje lahko kaj hujšega iztaknoli. Pomislio naj, da prav pevcem društva Zore se imajo zahvaliti, da se je tako mirno končalo, kajti pametnejši ljudje so raje petje poslušali, nego njih neumnosti. Tudi gosp. Žerjal se je k nam pridružil in ganilo nas je, ko je vsem pevcem roko podal v znamenje sprave, da celo pismo gospoda poslanca Nabrgoja, ki ga z Dunaja pozdravlja, nam je dal predčitat in rekel: Ko sem to pismo prebral, odvalil se mi je težek kamen od srca in ko bi imel tudi prosjačiti za sebe in svoje otročice, nikoli več me nobeden cikorjaš ne premoti. Mi pa smo bili zadovoljni nad tako izpovedjo in iz srca mu odpuščamo.

Ko smo nekega dne necega Svetovanca pokarali, da se je dal zapeljati od Vrzote, nam je odgovoril: Jaz sem se res zapisal, ali za Jurja, to pa ves svetovanci svet dobro ve, da jaz nisem Jurij, le Vrzota tega ne ve, in tudi bišno številko sem dal tako zapisati, da je pri sv. Ivanu zastonj išče. Toraj Cikorja, ker ne zmore s živimi, poslužuje se celo mrtvih udov, nje vojska se bouje tedaj zbirala v dolini Jozafat.

Fik.

Barkovlje. 16. sreda. — Sprejmi, draga »Edinost«, par vrstic v svoje predale, da pojasnim stvar glede dopisa iz Tržaške okolice v 12. štev. »Edinosti«.

Ko sem bral omenjeni dopis, žalost me je obšla, ker se Barkovljanska dekleta tako sramote pred svetom.

Kdor je kaj tacega pisal v »Edinosti«, moral je imeti pred očmi le izjemo deklet, ne pa vse brez izjeme.

Na tistem plesu, kateri sem tudi jaz opazoval, res so bile 3 ali 4 dekleta, katera so tako nesramno peja, ali bila so tudi pametna in poštena, katera, ko je odzvonilo »zdravo Marijo«, šla so vsaka na svoj dom. Žal mi je, da se s tem natolceanjem sramoté vsa pametna in pošteta dekleta, katera se v Barkovljah hvala Bogu še nahajajo, in se za ples niti ne menjajo.

Barkovljanska dekleta so prve narodnjakinje, ponos vse okolice in pred vsem svetom poznane kot pametne in poštene in zdaj se sramoté v časopisih kot »šešolote« zavoljo štirih nespodobnih deklet, katera so bila na tistem plesu in dela mejo poštensimi Barkovljankami. Tudi ni mogoče, da bi se kaj tacega zgodiilo mej pametnimi Barkovljankami, dokler je tukaj č. g. župnik, ker njegova beseda ima veliko veljavo mej našo mladino. Bog ga živi na mnogo let tukaj mej nami.

Tedaj, vrle Barkovljanke, delajte poštano in držite za narod, kajkor do zdaj in ni treba se meniti za tisti par nesramnie, in tako boste v ponos in v izgled vsem okoljankam in vsemu svetu znana kot pamet a in poštena dekleta.

To naj Vam bude v pojasnjenje omenjenega dopisa, dragi čitaljeni »Edinosti«. Barkovljan.

Iz Brega.

— (Veselica v Dolini) — Priredila je uže zopet čitalnica v Dolini dne 15. t. m. prekrasno veselico v napredek tukajšnega ljudstva, v ponos čitalnice in v prijetno vsestransko priznanje sodelovalcem. Deklamovalki Anica Sancin in Milica Monfredo ste izvršili svoji nalogi dobro. Pelo se je precizno in navdušeno, za kar gre čast vrli in požrtvovalnim pevcom in pevodji g. I. Pangerc. Igra »Bob iz Kranja« igrala se je v občeno zadovoljnost in počivalo. Smehu ni bilo ni konca ni kraja. Odlikovala sta se posebno g. Iv. Sancin, novinec kot Matiče, in pa naš v tukajšnjih krogih dobro poznani komikar g. Luka Pangerc kot Grabež-odrtnik. Nadalje so igrali gg. U. Pangerc, Jos. in And. Vrtovec. Po tomboli smo se zbrali v gostilni pri g. Pangercu k skupnej večerji v veselo družbo, v katerej je vladala vso noč splošna zadovoljnost in nekaljeno veselje, in povsod najlepši red.

Ako pomislimo, kako se domači kmečki moči v Dolini vežbajo v petji, govorih, deklamacijah, igrah itd.; kako se ljudstvo oklepa čitalnice in v vedno ogromnišem številu obiskuje veselice, reči moramo: v Dolini se brzim in krepkim korakom napreduje. Vedno rastče število čitalniških udov, tako krasne, za vse lepo in dobro prijevane veselice so pa gotovo čitalnici v ponos. Sodelovalci in prijevalci zavrnih večerov žanjejo pa od strani poslušalcev in od strani slavnega čitalniškega odbora laskavo počivalo in priznanje. Pri odborovem seji v dan 16. t. m. izrekla se je sodelovalcem počivalo in priznanje, sklepal se celo diletante obdarovati; a nek diletant se zahvali ter prosi, naj bi pač sl. odbor blagovolil odstopiti nekoliko čistega dobička ubogim šolskim deklecam za ročna dela. Tako so storili tudi vsi drugi diletantje. G. Ivan Sancin, kmečki mladenič je pristavil celo: »Jaz delam z veseljem za svoj mil in ljubljeni narod. Res si dober človek. Matiče, to vidim, zatoj Bog te živi! In tako so doble dekllice na predlog veleč. g. kanonika zdatno podporo za ročna dela. Slava!«

Slednjič pa se moramo spomniti še vrlih Črnalkovih pevcev. Oni se ne ustrašijo ni truda ni žrtev, ko gre za našo stvar. Živeli torej mnoga leta itd. Vsem ostalim pa: »Služimo sveto svetjedomovini!« saj: »ne le kar veleva mu stan, kar more, storiti mož je dolžan!«

Na Materijske občine. Dne 16. sreda v 1. t. m. je imela Materijska občina občinski zbor, pri katerem so se občinski računi sklenili, in iznašajo: v blagajnici imovinu v znesku 1.455 f. 25 kr. družega premoženja 200 f. torej skupaj 1.655 f. 25 kr. Računi so bili v dobrem redu in potrjeni precej isti dan.

Vsled tega moramo biti tako hvaležni in se prav toplo zahvaljujemo našemu vrliemu, za blagostanje Materijske občine nevtralnju skrbnemu gospodu županu Kasparju Kastelicu, posebno pa za njegovo natranno in čisto gospodarstvo, kar smo pri poprejšnjih Materijskih županih jako pogrešali, ker so vedno denar na občinsko težo na posodo jemali in tako dolgo delali. Stefan Siskovič, občin. svetov.

Domače in razne vesti.

Cesarjevič Rudolf z visoko svojo soprogo odpotuje 23. t. m. do poludne z Dunaja skoz Divačo v Pulj, kamor dospé 24. t. m. ob 10. uri dopoludne. Tu ga sprejmó in pozdravijo cesarske gospose in občinski zastop, mesto Pulj bo zvečer razsvetljeno. 25. t. m. zutraj se odpelje na ladiji »Miramar« naravnost v Karf, tu ostane 24 ur; potem se odpelje na Grško, kjer ga sprejmata grški kralj in kraljica ter pogostita v kraljevem palači. Na Grškem se bo mudil štiri dni, notem pa obišče Cipros in Rodos in tudi Berut. Od tod se vrne ter obišče Kotor, črnogorskega kneza in otok Lakromo. Vse popotovanje bo trajalo štiri tedne.

Visok

pogreb, katerega se udeleži gotovo vse, kar je v Trstu odličnega. Letos se je koščeni kosec posebno spravil na tržaške pravake.

Seja mestnega zborna je imela biti v četrtek zvečer, ker pa je župan še pred sjo zvedel, da je umrl baron Rittmeyer, zato je župan po kratkem nagovoru, v katerem se je spominjal zaslug rajnecega, sejo precej sklenol v znamenje žalosti.

Tržaški Sokol. Veselični odsek vladno vani č. gospode člane in prijatelje plesa k zaključku plesnih vaj s kolijonom, ki bo dne 22. februarja v redutnej dvorani Politeama Rossetti. — Začetek ob 7 uri, konč ob 2 ur.

Gospodje člani se prosijo, da pridejo v društvene oblike. Vstopnice za nečlane se dobivajo v trgovini g. Martin Keržeta, Piazza S. Giovanni št. 1.

Tržaške novosti:

Umrl je v petek tukaj kontreadmiral Josip Zaccaria.

Zgubil je v sredo popoldud. nek gospod zlato verižico na poti od magistrata proti Lloydovej palaci. Verižica je vredna 100 goldinarjev.

Nesreča 45letna udova Marija G. je na ulici Torrente tako nesrečno pala, da je bila popolnoma nezavedna. Odvedli so jo najprvo v lekarno Leitenburg in potem v bolničko. — 40letni klepar Alojzij J. iz Trsta je pal na Korzu tako nesrečno da si je desno nogo zlomil. — V morje je pal 35letni črveljar Franc C. na obalah pri Sanita. Morska straža ga je še za casa potegnola iz vode.

Ogenj je nastal v Lloydovem parniku »Amfritre«, vseled tega ker je počila petroljeva svetilnica. Ogenj so pogasili, ne da bi bilo kaj znatne škode. Gorelo je tudi to sredo ob pol 2 uri zjutraj v stanovanju dr. Pardo ulica Sanita št. 16. I. nadstropje. Kako je ogenj nastal, to je še neznano. Le urenosti ognjenegascev se je zahvaliti, da je pogorela samo roba v enej sobi.

Surovi in neuimljeni kočičji št. 214, je v ulici Media necega fakina v prehitrem dirjanju podrl na tla. To ni bilo še zadost, skočil je raz voza in ubozega fakina še z nožem dregnol. Nek blizu stoječi prijatelj je hotel ponesrečenemu fakinu pomoci, ali tudi tega je surovo napal.

Samomori. Ustrelil se je nekda denes zjutraj nek pismonoša v svojem stanovanju. Domači prepriki so bili nekda uzrok samomora. — Predvčerajšnjem so našli v vodnjaku neke kampanje v Sv. Mariji Magdaleni mrtvo truplo Izvočeka, 51 letnega Jos. K., Slovensca; skočil je v vodnjak zarad finančnih zadreg. Zapustil je ženo in 4 otroke.

Policjsko. V sredo popoldne so v nekej ljudskej kuhinji v ulici Cordaroli prijeli 50 letnega zidarja Antonia G. radi surovega vedenja. — V sredo popoldne ob 3 uri so v tukajšnji kupičjski hiši C. Reis prijeli 29letnega trgovskega agenta Janeza P. iz Gorice, ker si je večkrat prisvojil stvari iz bazara v Škodo svojega gospodarja. Preiskali so mu hišo in našli pri njem več majhnih stvari, ki so ga ovadile. — Prijeli so 25letnega knjigoveza Alojzija U. v ulici Kavana, ker je bil popolnoma pisan in mimogradeče zmerjal in ustavljal. — Spriden sin Franc M. je zadnje pustne dni zahteval od svoje uboge matere denarjev za zabavo. Mati mu jih ni mogla dati, ker jih ni imela. Grozil jej je, radi tega so ga na priporočilo sorodnikov zaprli, da se mu vrča kri nekoliko ohladi. — 29letnega vrvjarja Petra S. iz Trsta so prijeli ker je ukral 7 kilogr. kave.

Izpred porotne sodnije. Filip Gjurovič, poštui uradnik je ukradel na pošti pismo za g. Töniesa, v katerem je bilo f. 610.42. Akoprem je tajil tatvino, so ga porotniki spoznali krivega in sodnija ga je obsodila na 2 in pol leta težke ječe.

Vožnje po morji mej Trstom in Benetkami, ki so bile zarad konsumacije ustavljene, začele so se zopet z Lloydovimi parniki. 19. t. m. je iz Trsta prvi parnik odplul v Benetke, in odpluje vprighthodne vsak vtorok, vsako sredo in soboto opolunoči.

Vinarsko društvo v Štanjelu. Vse g. ude vinarskega društva vbi podpisani odbor k zborovanju v Štanjel v nedeljo 1. marca ob 3 uri popoldne. — Dnevni red: Volitev odbora in potrjenje pravil. Odbor vin. društva.

Dvanajst nadlog. Iz Notranjskega nam piše prijatelj to le: Pred dvajsetimi leti sem slišal v nekej veselj družbi šaljivega gospoda govoriti: Dragi moji prijatelji! Na svetu je vse polno nadlog, tako da se pred njimi uže tema dela. Mi Notranjci pa moramo še posebe vsak dan Boga prosliti, da nas varuje teh le dvanajst nadlog: 1. Hrenovskega blata; 2. Logaškega mraza; 3. Črnovrškega snega; 4. Vičavske burje; 5. Kraškega kamenja; 6. Čiških latov; 7. Cerkniškega tepeža; 8. Planinske prevzetije; 9. Suhorske pohlevnosti; 10. Košanske hvale; 11. Pivškega korenja; 12. Postojanskih tiričev. Ko je to povedal, zasmilili smo se vsi. Jaz pa gospoda Ša-

ljivega vprašam: »Zakaj pa pivškega korenja?« Odgovori on: »Kaj li ne veste, da Brkini Pivšanom zavajajo: Korenje! Korenje! Vsak dan trikrat, Boh de je! Dandenšnji teh zbadljivih nadlog ni več v onej meri, kakor so morebiti nekdaj bili. Gotovo pa ni več Cerkniškega tepeža in Planinske prevzetije.«

Pekovsko društvo »Jadranska Zarja.« je poslalo svojim udom te-če okrožnico: Dragi bratje! Pri zadnjem čebnem zboru pokazala se je navdušenost za naše pevsko društvo »Jadranska Zarja.« Pevsko društvo imamo zopet na trdnih nogah, ali k pevskemu društvu treba povečev. Radi tega Vas dragi bratje vabimo da pridejte dne 26. februarja ob 4. uri popold. v prostore delalskega podpornega društva Aqedetto št. 11, da se tam ustanovi zopet pevski zbor, s katerim bodo prejeli veselice, besede in zavane večere, nam pekovskim pomečnikom v veselje in razveselje, našemu milemu narodu slovenskemu pa v čast in slavo. Na svidenje!

Odbor.

Gregorčičev večer. Po zadnjem sklepu »Slovstvenega zavavnega večera« bode banket, prirejen na čast gospodu Simunu Gregorčiču, dne 12. marca t. l. v krasno s ejetjem oblegan davorani ljubljanskega čitalnice. Do zdaj se je že oglašilo do 70 gospodov, kateri se bodo udeležili te izredne slavnosti, in oglaša se jih še veliko. Tudi gospoda domoljubi v okolini ljubljanskem in po deželi, častitelji odličnega pesnika našega, izrekli so željo, da bi se radi udeležili banketa, zato jim s tem naznanjam v imenu odbora, da jih uljudno vabim in naj se blagovolje pismeno oglašati pri meni do 3. marca t. l., prosę jih ob jednem, da blagovole pridejati 1 gld. 50 kr. za kovert. Vabilo, ki bodo veljala za vstopnice, bode odbor v kratkem razposlat.

V Ljubljani, dne 16. februarja 1885.

Anton Trstenjak,
načelnik odbora za »Gregorčičev večer.«

Zivinodravništvo dr. Simon Strupijevi prišlo je ravnomer na svitlo v lični, nad 32 pol obsegajoči knjigi pri J. Blazniku v Ljubljani. Cena knjige broširani je 1 gl. 80 kr., v platno vezani 2 gl. 5 kr., z usnjatim hrbotom pa 2 gl. 20 kr. Pošljatev s pošto stane posebe 10 kr. Knjigo bi si moral naročiti vsak živinorejec.

Konzul Hansal. Naši brači se gotovo zanimajo za dogodbe v Sudanu, ker so prav slovenski misijonarji v tej velikej deželi prvi oznanovali Kristovo vero. Naš Knobloher je bil generalni vikar v Sudanu, ki je žalil na popotovanji v Evropo v Napolji umrl. Tudi našega naroda ljubljene, mnogočlanu monsignor Luka Jeran, bil je v Kartumu ter delal za pokristianjenje zamorečev, ali tamošnje podnebje mu ni ugajalo, in moral se je zopet vrnoti v svojo domovino, da si je otel življenje. Zdaj je Kartum in skoraj ves Sudan v Mahdijevih rokah, k ččansvo je tam popolnoma iztrebljeno, ali gotovo ne za mnogo časa, ne bo dolge, ko prodre z novo močjo in vsadi neiztrebljive korenike. Na svetu je uže tako, da vsaka dobra stvar zadene na velike ovire, na veliko večje, nego slabu stvar, saj je to tudi enako v vsej naravi, osat in plevel raste čvrste in krepke, nego blagomnosno žito, a vendar tega ne more zatreći. Ali pustimo to premišljevanje, hoteli smo nekaj povediti o konzuli Hanslu, ki je bil, kakor naši brači vedo, umorjen v Kartumu, ko je Mahdi to mesto po izdajstvu v roke dobil. Martin Ljudevit Hansal je bil Slovan, rojen v letu 1823 na Moravskem. Bil je učitelj na ljudskih šolah, najzadnje na Dunaju. Ko je naš rojak, misijonar Knobloher, šel v Afriko spreobrat zamurce, pridružil se mu je tudi on. V letu 1853 je ž njim odpotoval v Kartum ter bil njegov tajnik in ob enem tudi učitelj zamurce mladine v avstrijskem misijonu. To službo je opravljala štiri leta v Kartumu in potem v Gondokori. V letu 1861 pa vrnul na Dunaj, v letu 1861 pa zopet pridružil Heuglinovej ekspediciji v Afriko. Od te dobe je skoraj neprestano živel v deželah ob Nilu in mnogo zanimivega poročeval iz teh dežel, še v zadnjem času, ko so uže Mahdijeve čete obsule Kartum, čitali smo njegova poročila, katera je posiljal afriške družbi na Dunaj. Blag spomin tako vremenu možu!

Najbogatejši človek na svetu ni Rothschild, ne Vanderbilt v Novem Jorku, ampak kineški bankir Han-qua v Kantonu. On ima toliko posestva, da je vredno 90 milijonov angleških lir, razen tega pa še 240 milijonov angleških lir premoženja v gotovini. Ako računimo angleško liro po 12 gld. kolikor je gotovo vredna, tedaj znača premoženje tega bankirja: tri bilijone in 960 milijonov golddinarjev! Koliko dobrege bi se moglo storiti s tolikim premoženjem, koliko solz nosušči! Ali veliki bogataši nemajo sica za ubogo človeštvo, in prav ima slovenski pregovor, ki pravi:

Prej prisie kamela skoz uho šivanke, nogo bogatin v nebesa.

Gospodarske in trgovinske stvari.

Nova, za Trst in okolico kaj važna sadjarska in zelenjadrska obrtnija.

(Konec.)

In mož nesebičen, marveč za splošno kmetijsko blagost plemenito unet, kakor je, sklici je prošlega leta občni potovalni zbor e. kr. avstrijskega kmetijskega društva prav v Liebenau, da so se njegovi člani, kateri so se dne 15. 16. in 17. novembra zborovanja udeležili, z lastnim česom prepričali, kako Reynold-ova sušilnica saje in kuhinsko zelenjad suši. Da so se pa tudi z lastnim okusom prepričali, kako takim potem konservirani sadjarski in zelenjadrski pridelki, kuhani diše. Dotične izjave udeležiteljev zborovanja hvalejo ves zavod, osobito pa njegove izdelke soglasno. Vsak vidi v izkoristenju nove sušilnice, novo, kaj važno sadjarsko in zelenjadrsko obrtnijo, tem bolj, ker jim je bilo v Liebenau-u tudi zatrjeno, da se izdelki tamošnjega zavoda kaj lahko v denar spravljajo, to osobito v Trstu, kjer jih avstrijski Lloyd in drugo brodarstvo (gotovo tudi c. mornarice), kaj rado kupuje, osobito posušeno kuhinsko zelenjad.

Pisatelju teh vrstic sicer ni bilo dano potovalnega zboru sadjarjev v Liebenau-u se udeležiti, kajti on je uže toliko srečen, da ga nikamor, kder bi se lahko kaj za domače kmetijsvo ohčno koristnega naučil, službeno ne pošljejo, na lastne troške se pa tudi dosti ganoti ne more. Vender se mu je pa posrečilo z gospodom govoriti, kateri je od e. kr. kmetijske družbe kranjske k zborovanju odpoljan bil, in pri katerem je tudi izdelke Liebenau-skega zavoda videl. Dasičev torek nepoklican, v velikej koristi nove kmetijske izkoristenje se osebno prepričati, in morebiti tudi po birkratski šabloni, katera se je pri nas žali Bog tudi v kmetijske zadeve tako krasno vrvati pričela — nepoklican o tej koristi pisati in njeni mogoče izkoristenje na domačem polju objavljati ter priporočati, storim vender poslednje, po slavnem reku slavnega našega pesnika, v katerem pravi, koliko je mož svojemu narodu storiti dolžan. Ad rem.

Ako je kde na mestu, da se tej novej sadjarske in zelenjadrske obrtniji največja pozornost nakloni, to je gotovo prav v Trstu in njega okolici. Največja poraba izdelkov te obriti bo gotovo v »brodarstvu«, bodi si trgovinskem, posebno pa še vojniškim. No, Trst je pa prava luka evropskega pomena, in oklica Trsta z sosedno Istro in Primorsko pa v stanu velikanske množine sadja in kuhinske zelenjadi pridelovati. Zakaj bi torej v Trstu to novo obrit v nemar puščali, zakaj bi se gledalo, kako se z pomočjo Reynold-ove sušilnice doseženi suhi sadjarski in zelenjadrski izdelki iz daljnega Gradea v Trst dovajajo? Tukaj bi bilo pač na mestu, da bi se koi uplivni naši možje, kakoršnih v Trstu in okolici ne manjka, sešli, ter da bi pričeli pretresavati in sklepati, kako naj bi se nova obrit vdomačila na naših domačih tleh in v domačih rokah, predno se je ptujec polasti, ter iz nje izvirajoči gotovi dobitek domačinom pred nosom odnesi. Pred vsem bi bilo potrebno, da nekaj denarnih naših mož resno sklene, novega podvezanja se lotiti, koj potem bi bilo pa

potrebno v Liebenau razumega človeka poslati, kateri bi se tam v novej obriti izvežbal, da bi potem lahko vodstvo enega domačega zavoda v Trstu prevzel. To poslednje bo tem ležaj mogoče, ker se je visoko c. kr. kmetijsko ministerstvo izjavilo, da hoče še v tem letu denarne podpore v ta namen razpisati, da se lahko nekatrji z njih pomočjo v Liebenau napotijo ter se tam v novej obriti izuče. — Res je sicer da so te denarne podpore v prvej vrsti za popotne kmetijske učitelje in učitelje sadjarstva na kmetijskih šolah namenjene, vendar menda ne bode Bog si ga veli kaka velika težava, visokemu c. kr. kmetijskemu ministerstvu dokazati, da podpora za praktičnega kmetovalca porabljenja, tudi zavrnena ne bode, morebiti manj, nego ako se kakomu bureaux kmetovalcu nakloni.

Ako bi se vplivni možje v Trstu in okolici tukaj sprožene misli polastili, ter se srčnostjo vse za njeno življovorenje potrebno ukrenoli, povzdignolo bi se v kratkem času sadjarstvo, posebno pa zelenjadrsko in zelenjadrsko obrtnijo, tem bolj, ker jim je bilo v Liebenau-u tudi zatrjeno, da se izdelki tamošnjega zavoda kaj lahko v denar spravljajo, to osobito v Trstu, kjer jih avstrijski Lloyd in drugo brodarstvo (gotovo tudi c. mornarice), kaj rado kupuje, osobito posušeno kuhinsko zelenjad.

R. Dolenc.

Tržno poročilo.

Kava — mlahova kupčija, vsled česar imetnici popuščajo na cent. Prodalo se je te dni 22/20 vreč kave Rio po f. 48.50 do 62.500 vreč Santos po f. 51 do 60.

Sladkor — še precej obrajan — cene jako trdne. Prodalo se je tukaj te dni 400 vreč sladkorja po f. 18.50 do 21.50.

Sadje — še precej kupčje, cene trdne. Pomeranče, limoni f. 4 do 6, mandli f. 74 do 77, flje v vencih f. 17, rožiči f. 4 do 6.50, opaši f. 12 do f. 14, eveje navadne f. 11 do f. 13.50, Eleme f. 25 do 40, Sultana f. 20 do 42.

Petrolje — malo posla, cena pada. — Prodalo se je te dni par tisoč sojov po f. 9.25 do 9.30.

Domači pridelki — fižol rudeči f. 10.—, bohinc f. 11 do 11.50, koks f. 12 do 12.50. Maslo dobro naravno f. 82 do 89.

Riž — italijanski f. 18 do 21.50, Japonski f. 15.50 do 17.50, Birmanski f. 12 do 16.

Zito — popolnoma zanemarjeno. Pšenica ruska f. 8.50, koruza podonavška f. 6.50 do 6.75.

Les — še precej iskan, cene trdne.

Seno — dobro konjsko f. 1.30 do 1.60.

Borsno poročilo.

Te dni je bila borsa jako mlahova, še celo kurzi drž. papirjev so se za malenkost znižali.

Dunajska Borsa

dan 20 januarja.

Enotni drž. dolg v bankovcih	83 gld

